

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **B. C.**, zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou, se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2020 č. j. OAM-697/ZA-ZA11-ZA17-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 12. 2020, č. j. 18 Az 46/2020 – 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce, který je státním příslušníkem Turecké republiky, podal dne 5. 8. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Za důvod podání žádosti označil skutečnost, že jako osoba kurdské národnosti, nadto bez náboženského vyznání, čelil v Turecku ústrkům a diskriminaci ze strany většinové společnosti. Současně vyjádřil obavy z nástupu do vojenské služby.

[2] Rozhodnutím ze dne 31. 7. 2020 č. j. OAM-697/ZA-ZA11-ZA17-2019, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) v záhlaví specifikovaným rozsudkem jakožto nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž vyslovil obavy z nástupu vojenské služby, které pramení ze skutečnosti, že Kurdové jsou

v Turecku vnímání jako „lidé druhé kategorie“. Na internetu se stěžovatel dozvěděl o podezřelých úmrtích Kurdů během výkonu vojenské služby a obává se, že by jej mohl postihnout stejný osud. V neposlední řadě stěžovatel odmítá bojovat proti jiným osobám kurdské národnosti.

[4] Stěžovatel se již v minulosti setkal v Turecku s ponižováním, a to jak kvůli své národnosti, tak kvůli skutečnosti, že je osobou bez náboženského vyznání. Jako vysokoškolského studenta jej předvedli na policii z důvodu účasti na prokurdských aktivitách.

[5] Žalovaný neshromáždil v průběhu řízení dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nezjistil náležitým způsobem skutkový stav. Na tuto skutečnost stěžovatel upozornil již v žalobě a odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 10. 2019, č. j. 43 Az 27/2018 – 51. Krajský soud se však v napadeném rozsudku s touto žalobní námitkou nevypořádal přezkoumatelným způsobem. Proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za věcně správný a přezkoumatelný. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, popřípadě ji jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle zde citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti žádné důvody přijatelnosti výslovně nesdělil. Jak ovšem vyplývá i ze shora citovaného usnesení, je sice v zájmu stěžovatele, aby uvedl, v čem spatřuje přesah svých zájmů, pokud tak ovšem neučiní, neznamená to, že by Nejvyšší správní soud bez dalšího přikročil k odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost. V posuzované věci nicméně soud žádné důvody přijatelnosti neshledal. Navzdory tvrzením stěžovatele je rozsudek krajského soudu přezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami byl soud při rozhodování věci veden a proč považoval námitky stěžovatele za nedůvodné. S žalobní námitkou stran nedostatečného zjištění skutkového stavu v průběhu správního řízení, včetně odkazu na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové

ze dne 30. 10. 2019, č. j. 43 Az 27/2018 – 51, se soud vypořádal v bodech 10 – 12 rozsudku. Nejvyšší správní soud tedy shledal napadený rozsudek náležitě odůvodněným, přičemž závěry v něm obsažené se nikterak nevymykají z ustálené rozhodovací praxe správních soudů.

[9] Pokud se jedná o obavy z nástupu vojenské služby, potažmo z účasti ve válečném konfliktu, soud pouze ve stručnosti odkazuje na svou dřívější judikaturu, v níž se podává, že odmítání povinné vojenské služby není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, není-li spojeno s reálně projeveným politickým či náboženským přesvědčením (např. rozsudky ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, či ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 79/2017 - 32). Konkrétně k výkonu vojenské služby kurdským obyvatelstvem v Turecku se Nejvyšší správní soud vyjádřil kupříkladu v rozsudku ze dne 6. 4. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, či v usnesení ze dne 9. 7. 2020, č. j. 8 Azs 299/2019 – 55.

[10] Nejvyšší správní soud se pak opakovaně zabýval také obecnou situací kurdského obyvatelstva v Turecku (např. rozsudek ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 - 154, usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018 - 30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 – 46 a mnoho dalších), přičemž dovodil, že nesnáze Kurdů v Turecku sice existují, ale nedosahují bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud tedy neshledal existenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti, pročez nepřikročil k podrobnému věcnému přezkumu kasačních námitek stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[12] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud soud návrh odmítne.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. dubna 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu